

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes netop, at loven har ramt en rigtig god balance, og at der er gode muligheder i loven netop for kvinder, der kan være så meget i panik eller bange for, hvad der skal ske, og som så siger nej til at samarbejde om hjemsendelse. Så må de jo så kun være her i op til 15 dage – eller er det 30 dage? – men der kan man jo så nå at ændre holdning inden for den tidsperiode og sige, at man egentlig gerne vil samarbejde om hjemsendelse. Og der mener jeg, at det nok er tid til, at der kommer så meget ro på, at man kan det, og så får man jo så muligheden for at være her i de 100 dage.

En anden ting er, at jeg altså også mener, at det er nødvendigt at lægge en form for pres på de kvinder for at få dem til at samarbejde. For vi bliver nødt til at prøve at gøre, hvad vi kan for at få ram på de bagmænd, der står bag det her. Og vi bliver også nødt til at få det her samarbejde i stand, for ellers er jeg meget bange for, at vi står i en uoverskuelig situation, for er man ikke parat, hvor langt skal vi så gå ud over de 100 dage? Hvornår er man parat?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Situationen er jo den, at hvis nu det, man frygter allermost, netop er at blive sendt hjem til de bagmænd, som man så åbenbart ikke har fået fat i, fordi de er i hjemlandet, så må man nøjes med den korte refleksionsperiode. Og det må man, fordi det, man frygter allermost, er at blive sendt hjem, og derfor vil man måske sige, at man ikke vil samarbejde om sin egen hjemsendelse. Og så kan det jo godt være, at man i løbet af en periode får ændret det, eller man får sandsynliggjort det, men det er jo der, hvor hørings svarene lægger op til at sige: Kan man ikke bruge den 100-dages-periode på netop at udforske, hvorvidt det rent faktisk er en reel frygt? Og det er jo det, der måske var behov at åbne for.

Det fremgår også af hørings svarene, at det i miljøet i hvert fald ikke er bekendt, at der er blevet givet asyl eller humanitært ophold til nogen kvinder med henvisning til kvindehandel eller menneskehandel, siden den mulighed blev indført med handlingsplanen i 2002, og det tyder jo altså på, at der i hvert fald, medmindre man ikke tror, at en eneste af de handlede kvinder, der har været i kontakt med de danske udlændingemyndigheder, var i fare, hvis de blev sendt hjem, er grund til at kigge på det her system, fordi vi

ved, at det farligste, der kan ske for dem, er, at de blive sendt hjem i armene på deres bagmænd.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror mere, det er udtryk for en succeshistorie, fordi det er mit indtryk, at der for de kvinder, som man har konstateret er blevet handlet og som har været inde i Reden-Stop Kvindehandel, faktisk er blevet sørget for en rigtig god hjemsendelse med en frivillig organisation i det hjemland, vedkommende kom fra, der har taget hånd om dem.

Så vil jeg da også sige, ligesom som fru Irene Simonsen sagde, at man altså ikke skal være blind for, at nogle af de her kvinder, som det jo ofte er, har børn, som de sådan set gerne vil hjem til. De havde regnet med, at nu skulle de ud og tjene nogle penge, eller også er de blevet kidnappet og simpelt hen bare revet væk fra deres familie, så de vil jo sådan set gerne hjem. Det er klart, at de gerne vil have en form for beskyttelse og have en ordentlig hjemsendelse, men jeg tror altså ikke, at det er alle, der har stor interesse i at blive her.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil bare gerne følge op på hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål tidligere om de uledsagede børns forhold, for i lovforslaget står der jo rent faktisk, at det er regeringens standpunkt, at det som udgangspunkt er i barnets interesse at finde frem til forældrene, også uden samtykke. Men vil fru Henriette Kjær ikke fortælle, hvem der efter fru Henriette Kjærs mening skal afgøre det her om, hvorvidt det er i barnets interesse, hvis ikke det bliver den person, der bisidder barnet, der skal give det her samtykke eller skal være med til at være inde over, at det her er barnets interesse at finde sine forældre og komme hjem igen?

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det mener jeg, at de relevante udlændingemyndigheder skal, og de skal selvfølgelig også tage kontakt til hjemlandet. Jeg mener, at de lande, der har borgere, som bliver udsat for menneskehandel, også har et ansvar. Det synes jeg er vigtigt at slå fast. Hvis de har mennesker, der er ude i et misbrug, narkomisbrug, alkohol-